

[Victor Pürschel.]

spørger jeg: Er det det, man vil naa med en Ministeransvarlighedslov? Det er det, der bør undersøges i Udvalget, og det er det, som Udvalgets Betænkning til sin Tid — haaber jeg — vil give os et klart Svar paa. Den historiske Redegørelse, vi hørte, er for saa vidt meget interessant i den Henseende, fordi den viser, at alle de Problemer, som denne Lov behandler, har været fremme og har været afgjort ved Rigsretten og paa en Række Punkter ganske overensstemmende med, hvad Resultatet vilde blive efter denne Lov.

Jeg beklager, at Lovforslagets Bemærkninger ikke redegør for, paa hvilke Punkter Loven fører til Resultater, afvigende fra den almindelige Straffelovgivnings. Det vilde have været meget oplysende og navnlig en fortrinlig Begrundelse for Lovforslaget som Helhed. Det er efter min Mening ogsaa en Fejl, at Bemærkningerne i alt for høj Grad former sig som en Henvisning til, hvad der tidligere er sket. Derved er det for Lægmand ganske umuligt at danne sig nogen Mening om de Bestemmelser, som findes i Loven, og om deres Begrundelse. Gaar man nu Lovforslaget igennem, ser man, at § 1 er meget beroligende for Ministrene derved, at Borgerlig Straffelovs Kap. 8 om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring ikke finder Anvendelse paa dem. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at det Resultat vilde man ogsaa komme til, selv om det ikke udtrykkeligt stod der, allerede af den simple Grund, at Betingelserne for Anvendelsen ikke vilde kunne tænkes at komme til at foreligge. Men naar man nu indlader sig paa en saadan Undtagelse, opstaar uvilkaarligt det Spørgsmaal: Hvorfor saa ikke undtage andre Bestemmelser, som f. Eks. Afholdspaalæg og Anbringelse af Folk paa Helbredelsesanstalt for Drankere? Og hvis man vil sige, at man vil ikke søge de enkelte Paragraffer ud, men vil tage dem kapitelvis, saa spørger jeg: Er der nogen Grund til at anvende Kapitlet om betingede Domme paa Ministre? Jeg kan alligevel vanskeligt tænke mig, at man vilde finde det paa sin Plads. Den Paragraf, der i øvrigt er afgørende for, om Loven er paakrævet eller ikke, er jo Borgerlig Straffelovs § 23, der handler om Meddelagtighed. Det er i Virkeligheden den, der er den interessante i denne Henseende, og den siger, at Straffebestemmelserne omfatter alle, der med Raad og Daad eller Tilskyndelse har medvirket.

Hvis man ud fra dette prøver Paragrafferne igennem, vil man se, at man paa praktisk talt alle Punkter naar det samme Resultat som her. § 2 er næppe paa noget

Punkt afvigende fra, hvad Borgerlig Straffelov vilde føre til, maaske dog i Slutningen, naar det positivt kræves, at Ministeren skal have været vidende om Beslutningen. „Været vidende om“! Det kan maaske tænkes, at almindelige Strafferetsregler vilde føre til, at man ikke vilde fritage ham i dette Tilfælde, men endog ramme ham, hvis han burde have været vidende om det. Paa det Punkt tror jeg derfor, at Lovforslaget nærmest vil betyde en Formindskelse af det almindelige Ansvar.

Efter § 3 er det en ufravigelig Betingelse for en Ministers Ansvar, at han for det første har været til Stede og for det andet har medvirket. Det er ganske som de almindelige Regler. Og hvis han senere medvirker til Beslutningens Gennemførelse, ja, saa rammes han af § 2, 2det Punktum, og det samme gælder Passivitet paa hans eget Forretningsomraade — det bliver ogsaa § 2, 2det Punktum. Men naar det drejer sig om Passivitet over for en Beslutning, hvor han ikke har været til Stede, men bagefter faar Kendskab til den, tror jeg, at Statsministeren i Almindelighed maa rammes, i Kraft af den Tilsynspligt, han har over for Ministrene, men at derimod en anden Minister, som faar Kendskab til en Beslutning, der ligger uden for hans Forretningsomraade, formentlig ikke vil rammes. Og det er ganske det samme, man vilde komme til ved Anvendelse af de almindelige Regler. Her er Bemærkningerne til § 3 meget interessante. De tidligere Lovforslag paalagde Ministeren Ansvar, blot hvis han ikke havde gjort Indsigelse, saa her var man ude over, hvad det almindelige strafferetlige Ansvar maatte føre til, og for saa vidt vilde en saadan Regel være en Begrundelse for at have en Ministeransvarlighedslov. Men den har man jo fundet det rigtigt at udelade.

Der er saa i § 4, 2det Punktum, det ejendommelige, at Bestemmelsen ikke harmonerer godt med § 2, fordi den paalægger Fagministeren et ubetinget Ansvar for en Undladelse. Den Minister, under hvis Forretningsomraade Forholdet henhører, er ansvarlig for den skete Undladelse, og her kræves det efter Ordlyden ikke, at han skal have været vidende. Jeg tror, at disse Paragraffer bør sammenholdes og prøves meget nøje rent teknisk-juridisk.

Lovforslagets § 5 fører, saa vidt jeg kan se, ikke til nogen Afvigelse fra almindeligt Ansvar.

§ 6 er en meget uklar Bestemmelse. Der staar der, at Ministeren bliver ansvarlig, hvis han selv bærer Ansvar, eller Handlingen eller Undladelsen har været beordret